

Woudaap man, 10 juli 2024, stoomgemaal, Putten | Burg de Man

Column

HOOGVLIEGERS EN LAAGBLIJVERS

Schimmig

Carel de Vink

Sommige vogeldagen blijven je bij. In dit geval om meer dan één reden. Aan de waterkant zit een hengelaar. Verder lijkt het stil op het smalle Bergse Pad bij Ankeveen. De man met hengel lijkt in voor een praatje. Of ik wel weet wat er allemaal te zien is. Ik laat mij bijpraten, maar heb eigenlijk geen aandacht voor zijn verhaal. Twee felgele Wielewalen zitten elkaar boven de elzen achterna en iets verderop maakt een Zomertortel zijn baltsvlucht. Vogels die ik eerder associeer met de bossen op de Veluwe dan met het moerasbos van de Vechtstreek. Ik fiets door en probeer vergeefs terug te halen wat ik van de man hoorde. Verleden jaar zat hier een prachtige kolonie Zwarte Sterns. Als nieuwkomer in Het Gooi was dat voor mij een leuke ontdekking, net als het Woudaapje dat ik hier zag. Over een halfuur begint het te schemeren, dus: wie weet? De eerste Zwarte Sterns roepen boven mijn hoofd. Hun koppen zijn al vlekkelig, maar verder zijn ze nog prachtig grijszwart. Met hun dansende vlucht en ondiepe

vleugelslagen zijn ze balletdansers in de avondzon. Iets verderop hoor ik mensenstemmen. Het staat opeens vol mannen met verrekijkers; daartussen ook een jongedame. In het tijdperk voor de digitale revolutie belden vogelaars elkaar als er ergens iets bijzonders te zien was. Dat blijkt ook nu het geval. Tussen de Zwarte Sterns wordt naarstig gespeurd naar een gemelde Witvleugelstern. Die laat zich niet zien. De aandacht is verder gericht op wat er hoog overvliegt. De verwachting is niet zo hooggespannen dat er niet wordt gepraat. Verre oorden en wereldwijde zeldzaamheden worden opgesomd. Alsof het een persoonlijke prestatie is om ergens in Afrika met een gids op zoek te gaan naar de 'Dark Chanting Goshawk'. Of een zeldzaamheid op Borneo. Wat doen die wereldreizigers op een smal fietspad in veenland? Ik geniet intussen van de zang van een Grote Karekiet, van een goed zichtbare Snor en van de diverse Rietzangers. Een Grasmus zet zijn liedje kracht bij door van tijd tot tijd even zingend de

hemel te beklimmen. Dan klinkt een kreet: 'Daar komt-ie!' Een kleine, bleke, reigerachtige vogel verschijnt, vliegt pal boven onze hoofden op een hoogte van minstens tien meter. Veel details zijn er in het tanende licht niet te zien. Wacht, de visser had het over een Ralreiger die dagelijks ergens in het gebied zou overnachten. Dat was hem dus! Om mij heen worden rugtassen opgeraapt, kijkers in hun foedraal geborgen, sigaretten gedoofd. Binnen vijf minuten sta ik alleen. Laag komt een Woudaapje langs. De Koekoek roept. Na Wielewalen en een Zomertortel, Zwarte Sterns, deze Woudaap en de nog aanhoudende zang van een Grote Karekiet keer ik tevreden huiswaarts. Geen van de wachtenden op de Ralreiger heeft aan al dat moois ook maar enige aandacht besteed. Leuke soorten. Dat kon nog zomaar in de jaren zeventig; kom daar nu nog maar eens om! Daarbij verbleekt voor mij de herinnering aan een vage witte zeldzaamheid.